

Marion van de Coolwijk

**MZZLmeiden
in Hollywood**

δ

1.

Een moeilijke start

‘Heb jij mijn sleutels gezien?’ Joan schoof een stapel tijdschriften van de keukentafel. Met een klap belandden ze op de grond. ‘Hee! Doe even rustig, ja!’ Hanna schoof haar ontbijtbordje opzij en keerde Joan de rug toe. De krant in haar handen ritselde zacht. ‘Ik kom te laat!’ riep Joan. ‘Doe iets!’

Hanna ging onverstoorbaar door met het eten van haar cracker met kaas.

‘Wist je dat tien procent van de bevolking last heeft van chronisch te laat komen?’ Ze trok haar nachthemd recht.

Joan beet op haar lip.

‘En wat wil je daarmee duidelijk maken?’

‘Niets... helemaal niets. Zomaar.’

‘Ja, ja!’ Mopperend verdween Joan naar haar slaap-kamer.

‘Misschien zitten ze nog in je broekzak!’

schreeuwde Hanna haar na.

‘Je had gisteren die strakke bruine aan.’

Er kwam geen antwoord.

Hanna leunde tevreden achterover en ging verder met de krant.

Ze had de eerste twee uur vrij en hoefde zich niet te haasten.

Echt druk maakte ze zich niet om het gemopper van Joan.

In die paar weken dat ze nu samen in één huis woonden, had ze haar zus nog niet één ochtend vrolijk gezien.

Tjonge, wat had die een ochtendhumeur, zeg. Waren haar sleutels niet zoek, dan was er wel een bloesje dat gekreukt was,

of een schoen met een kras. Gisteren reageerde ze haar humeur af op een broodje dat niet lekker smaakte. Er was altijd wel wat.

Hanna was ’s morgens juist in een opperbeste stemming.

Opstaan was nog nooit een probleem geweest

en ze had ruimschoots de tijd om alles in orde te maken voordat ze naar school ging.

‘Heb je ze?’ riep Hanna.

Joan kwam naar beneden gestormd met haar jas

half over haar schouders.

‘Ja, in mijn broek inderdaad. Thanks!’

Ze trok haar jas aan en ritste die dicht.

‘Ik moet nu echt gaan.’

‘What’s new?’ mompelde Hanna.

‘Jij hebt een strippenkaart bij de conciërge, zussie.’

‘Ik kan er echt niets aan doen,’ zei Joan hijgend en ze pakte haar tas.

‘Het overkomt me.’

Hanna fronste haar wenkbrauwen, maar zei niets.

‘Succes straks met je toets Engels.’

‘Shit!’

Joan draaide zich om en griste een boek van de kast achter haar.

‘Bijna vergeten.’

Ze liep naar de voordeur.

‘Kook jij? Ik ben vanmiddag bij Tessa. Zes uur? Doei!’

De voordeur viel met een klap achter haar dicht.

Hanna liet de krant zakken en haalde diep adem. Dat flikte Joan haar nu al voor de tweede keer deze week. Joan wist

dat het haar beurt was om te koken. Maandag, woensdag en vrijdag stond er op het rooster dat ze samen hadden gemaakt toen ze hier kwamen wonen. Hanna zou het op dinsdag, donderdag en zondag doen. De zaterdag lag niet vast.

Zaterdag was stapavond en dan moest ieder maar voor zich zien wat er gegeten werd. Hanna ging die dag vaak in de namiddag naar haar ouders. Even bijkletsen en een spelletje doen met kleine Bram. Haar zus Kim was, sinds Hanna uit huis was gegaan, een stuk gezelliger geworden.

Kwam natuurlijk ook omdat zij nu Hanna’s oude kamer had. Thijs, haar broer, liet duidelijk merken dat hij het fijn vond dat Hanna af en toe langskwam. Vroeger had hij nooit veel tegen haar gepraat, maar de laatste tijd kwam hij echt los. Hanna genoot van de paar uurtjes thuis, maar was ook weer blij als ze naar haar eigen huis ging.

Ze was Joans vader dankbaar dat hij dit grachtenpandje voor Joan had gekocht en dat zij er tegen een kleine vergoeding

ook mocht wonen. Tenslotte waren Joan en zij zussen. Samen met Tanja, die in Londen woonde, vormden ze een drieling. Dat Joan was opgegroeid bij rijke adoptieouders was lekker meegenomen. Zonder die ouders hadden ze nooit in zo'n mooi pand kunnen wonen.

Misschien dat Hanna daarom wel zo veel pikte van Joan. Het was haar huis. Maar ergens knaagde het.

Joan deed wel erg luchtig over het rooster dat ze hadden opgesteld. Bijna iedere week lapte ze dat aan haar laars en kon Hanna het oplossen.

Een week geleden nog... Hanna moest vroeg op school zijn. De regel was dat de laatste die de badkamer gebruikte, die ook schoonmaakte. Toen ze terugkwam uit school en wilde douchen, trof ze een enorme bende aan in de badkamer.

Joan was, zonder ook maar iets op te ruimen, naar school vertrokken. Toen Hanna haar daar 's avonds op aansprak, kwam er een slap smoesje over 'verslapen' en 'geen tijd meer'. Hanna was voor het eerst in al die weken ontploft.

Ze hadden echte ruzie gekregen, met geschreeuw en nare woorden. Er sneuvelden zelfs twee kopjes toen Joan zich niet meer kon beheersen en de tafel een flinke trap gaf. Het was verhelderend, maar vooral effectief geweest.

Joan was geschrokken van Hanna's woede-uitbarsting en besloot eieren voor haar geld te kiezen. Na een halfuur gaf ze toe dat ze gewoon te lui was om de boel op te ruimen en Hanna schoot in de lach. Ze hadden daarna een goed gesprek gehad, waarin Hanna duidelijk had gemaakt dat het zo niet langer kon. Dat ze het idee had dat ze Joans sloofje was en dat kon niet de bedoeling zijn, toch?

Joan beloofde beterschap. De eerste paar dagen hield ze zich keurig aan het rooster, maar de laatste paar dagen ging het weer steeds vaker mis. Het feit dat het maandag was en dus Joans beurt om te koken maakte Hanna onrustig.

Moest ze nu weer ontploffen?

Was dat de enige manier om Joan dingen duidelijk te maken?

Hanna zuchtte. Daar had ze echt helemaal geen zin in. Ze was Joans moeder toch niet! Ze keek naar het whiteboard dat bij de koelkast aan de muur hing en glimlachte. Dat was het! Ze legde haar krant neer en stond op. Met grote letters kalkte ze het woord ‘ontploffen!’ bij de maandagavond op het whiteboard. Tevreden keek ze naar het rooster. Ze was vastbesloten het woord iedere week te laten staan. Gewoon, als herinnering. Maar ook als waarschuwing voor Joan. Hopelijk hielp het.

Net toen ze de krant oppakte om verder te lezen, ging haar telefoon. Bij het zien van de naam op het display, glimlachte ze. ‘Hey, Tanja.’

‘Bel ik te vroeg?’ De stem van Tanja klonk opgewekt. Hanna verbaasde zich over het goede ochtendhumeur van haar zus. Tanja trad de laatste tijd steeds vaker op en dan werd het meestal knap laat. De ochtenden had ze dan echt nodig om bij te tanken.

Hanna was trots op haar beroemde zus. Haar laatste nummer had behoorlijk succes bij het Engelse publiek. Hij stond al op nummer acht van de charts en binnenkort zou het nummer in de rest van Europa worden uitgebracht.

‘Niet opgetreden gisteren?’

‘Hoezo?’

Hanna keek op haar horloge. ‘Het is hier halfnegen,’ zei ze. ‘Dus bij jou is het pas halfacht.’

‘Nou en?’

Hanna was wel gewend aan de wat stugge manier van doen van Tanja. Ze besloot van onderwerp te veranderen. ‘Alles oké?’

‘Yep, very oké zelfs.’

Aan Tanja’s stem te horen had ze leuk nieuws. Normaal belde Tanja nooit zo vroeg.

‘Vertel.’

‘We hebben een uitnodiging gehad van Bono.’

‘Bono?’ Hanna moest even nadenken.

‘Van U2,’ legde Tanja uit.

‘O, die! Ja?’

Hanna had zo haar eigen smaak wat muziek betreft.

‘Ze zijn bezig met het opnemen van een nummer voor een goed doel. Iets met weeskinderen in Afrika. Ik ben de naam vergeten, maar het is in ieder geval echt zinvol. Normaal gesproken doen we nooit aan dat soort dingen mee, maar Bono heeft pap ervan overtuigd dat hij met The Jeans mee moet doen. En ik natuurlijk ook. Kicken toch?’

‘Eh... ja... maar wat houdt dat in dan?’

‘We gaan naar Amerika!’ Tanja’s stem sloeg over. ‘Er doen allemaal bekende artiesten mee en we duiken een studio in Los Angeles in. Amerika! Hollywood.’

‘Wanneer?’

Hanna stopte de rode stift ondertussen terug in haar etui en sloot haar schooltas.

‘Over twee weken. Pap heeft zelfs al twee concerten afgezegd voor deze reis.’

Hanna vond het leuk voor Tanja. Als Parrot zelfs concerten afging zeggen, dan moest het wel heel belangrijk zijn.

‘Dus jullie gaan met zijn allen naar Amerika?’

‘Ja! De beste studio is voor ons. Wie weet sta ik daar later ook nog eens voor mijn eigen opnames.’

‘Kijk maar uit,’ lachte Hanna.

‘Amerika is groot, hoor.’

‘Straks heb je helemaal geen tijd meer voor ons.’

‘Tuurlijk wel,’ zei Tanja.

‘Daar maak ik tijd voor.’

Het was even stil. Alsof Tanja zich opeens realiseerde dat ze wel heel erg met zichzelf bezig was geweest.

‘Hoe is het daar?’

‘Goed.’

Het was even stil.

‘Goed goed, of gaat wel goed?’

Hanna glimlachte. Tanja had direct alles door.

‘Goed goed. Maar met ups en downs.’

Ze vertelde over de onderlinge strubbelingen, maar ook over hoe fijn het was om op jezelf te wonen.

Tanja luisterde aandachtig.

‘Parrot en Mike zijn ook zulke ongelooflijke sloddervossen.

Het is maar goed dat er af en toe een werkster komt.’

Hanna wist dat hun vader en halfbroer nu niet bepaald huishoudelijke types waren. Wat opruimen betreft had ze niet de genen van haar vader geërfd. Zou haar moeder netjes zijn geweest?

‘Parrot kan wel lekker koken,’ voegde Tanja eraan toe.

‘Joan niet,’ bromde Hanna.

‘Als zij aan de beurt is, haalt ze meestal wat kant-en-klaars of ze laat eten bezorgen. Ze is niet echt een keukenprinses.’

‘En jij?’

‘Ik ben blij dat mijn moeder me dingen heeft geleerd. Als kind vond ik het vreselijk als ik een lesje “aardappelen schillen” kreeg of “hoe maak ik gehaktballen?” Maar nu pluk ik er de vruchten van. Ik heb van de week hutspot gemaakt.’

‘Mmmm, lekker. Bij mij in het weeshuis vroeger maakten ze dat vaak, maar hier in Engeland kennen ze dat niet.

Ik kom een keer bij je eten.’

‘Afgesproken!’

‘Zeg Hanna...’ Tanja’s stem klonk vragend.

‘Ja?’

‘Even over Parrot...’ Tanja wachtte even.

‘Wat?’

‘Nou, Parrot doet de laatste tijd vreemd.’

‘Vreemd?’

‘Ja, ik weet niet. Anders dan normaal.’

‘Lekker duidelijk.’

Tanja’s stem klonk aarzelend.

‘Hij is al jaren alleen. Hij krijgt aandacht genoeg van zijn fans, maar ik heb de laatste tijd het gevoel dat hij iets mist of zo.’

‘Wat dan? Hij heeft alles wat zijn hartje begeert.

Succes, een zoon en een dochter die bij hem wonen, twee dochters in Amsterdam.’

‘Dat weet ik wel,’ zei Tanja.

‘Maar hij is zo... zo... overdreven opgewekt. Alsof hij iets

verbergt. Ik denk dat hij diep vanbinnen misschien wel beseft dat hij oud wordt. Snap je? En dat hij daarom zo overdreven vrolijk doet.'

'Ik hoop dat hij oud wordt,' zei Hanna.

'Doe niet zo flauw,' ging Tanja verder.

'Ik maak me zorgen. Mike en ik vermaken ons prima.

We gaan samen uit en lopen alle feestjes af.' Ze lachte. 'Natuurlijk ben ik Danny trouw, maar ik ga echt niet thuis op de bank zitten wachten tot ik oud ben. Hoe meer vrienden, hoe beter.'

'Ja en?' Hanna had geen flauw idee waar Tanja naartoe wilde.

'Nou, Parrot blijft de laatste tijd heel vaak thuis. Het lijkt wel of hij geen zin meer heeft in feestjes. Hij gaat niet meer naar de kroeg, zelfs Mike krijgt hem niet mee. Zijn beste vrienden heb ik al tijden niet meer gezien. Als hij denkt dat hij alleen is, zit hij maar voor zich uit te staren... dan lijkt hij zo eenzaam. Maar ondertussen doet hij superopgewekt als wij in de buurt zijn. Ik weet het niet, hoor.'

Hanna dacht na. Parrot was een aantrekkelijke man.

Als leadzanger van The Jeans had hij miljoenen fans over de hele wereld. De vrouwen lagen aan zijn voeten. Zijn platen werden goed verkocht, hij had alle succes van de wereld. Toch had hij na de dood van hun moeder nooit meer serieus van een andere vrouw gehouden. Hanna had daar nooit zo over nagedacht, maar nu Tanja erover begon, drong het tot haar door dat Parrot pas veertig was. Een man in de bloei van zijn leven. Waarom zou hij iedere avond thuis op de bank gaan zitten?

'Is-ie down?' vroeg ze.

'Nee, niet echt. Hij speelt de sterren van de hemel als we optreden en als we aan het werk zijn in de studio barst hij van de energie. Hij heeft zelfs een motor gekocht! En nu is hij weer met Bono alles aan het regelen voor de reis naar Amerika... Nee, hij is niet down. Eerder afwezig en dromerig.'

'Misschien is-ie verliefd,' opperde Hanna, maar aan de heftige reactie van Tanja te merken was dat een misser.

‘Ben je gek! Parrot kijkt niet naar vrouwen om.
Dat weet je toch?’
‘Mannen blijven mannen,’ stelde Hanna nuchter vast.
‘Ja, maar Parrot niet. En trouwens,
ik heb hem nog nooit betraapt op zoiets.’
‘Geen geheimzinnige telefoontjes, smoesjes om jou en Mike
de deur uit te krijgen of andere opvallende zaken?’
Het was even stil aan de andere kant van de lijn.
‘Nee, niet echt.’
‘Twijfel je nu?’
‘Ik weet het niet. Hij heeft zijn telefoon wel opeens altijd
in zijn zak zitten. Normaal gesproken slingerde die altijd door
het huis en was hij dat ding constant kwijt. En hij doet inderdaad
heel erg zijn best om ons de deur uit te werken.
Je denkt toch niet...’
Hanna besloot het niet erger te maken dan het was.
‘Misschien is-ie een beetje moe,’ zei ze.
‘Dat kan toch? Zelfs Joan ging afgelopen weekend niet uit,
omdat ze kapot was.’
‘Echt? Nou, dan was ze echt doodop.’ Tanja lachte.
‘Op jezelf wonen kost gewoon heel veel energie.
Je moet alles zelf doen. Ik weet nog dat ik in het begin
ook bekaf was. Boodschappen doen, koken, schoonmaken.
Alleen al alle post die op je af kwam!’
‘Joan laat alles doen,’ zei Hanna schamper.
‘Die is echt niet moe van het huishouden, hoor!’
Tanja lachte. Hanna hoorde een stem op de achtergrond.
Ze herkende Mike direct.
‘O, ik moet ophangen,’ zei Tanja.
‘We moeten weg.’
‘Zo vroeg al?’
‘Ja, bespreking met Amerika via satellietverbinding. Het is daar
avond. Let je een beetje op jezelf?’ vroeg Tanja.
‘Doe ik.’
‘We bellen!’
‘Ja, we bellen!’ Hanna hing op en staarde naar haar telefoon.

Ze miste Tanja. Het was alweer weken geleden dat ze elkaar gezien hadden. Tijdens hun housewarming was Tanja, samen met Parrot, overgevlogen uit Londen. Ze hadden dat weekend enorm veel lol gehad. Hanna vouwde de krant op en zette haar theeglas in de afwasmachine. Ze ging eerst maar eens lekker douchen. Ze liep de trap op, pakte een schone handdoek uit de kast die op de gang stond en stapte de badkamer in. Op de drempel bleef ze staan. De knalroze handdoek waar ze met haar blote voeten op stapte voelde sompig. Halflauw water sijpelde tussen haar tenen door omhoog. De badjas van Joan hing over de wastafel, een tube tandpasta lag op de rand van het bad, de tandpasta hing als een lange sliert aan de dop en bereikte bijna de grond. De glazen douchewand zat vol witkleurige spetters. Zo te zien was Joan erg kwistig geweest met doucheschuim. Het deurtje van Joans toiletkastje stond open. Op de planken was het een chaos van potjes, flesjes, flacons en tubes. ‘O nee! Mijn bodylotion!’ Hanna greep de flacon bodylotion vast die in de wastafel lag. De dop lag op de grond en de fles voelde leeg. Haar vingers klemden zich om de flacon en ze voelde het plastic wijken. ‘Grrrrr...’ Dit was de druppel. Hoe haalde Joan het in haar hoofd om haar dure bodylotion te gebruiken? Ze raapte de dop op en draaide die op de flacon. Met een zucht opende ze haar toiletkastje en zette de bodylotion terug. Dit was toch niet normaal? Moedeloos staarde ze naar de rotzooi in de badkamer. Verwachtte Joan nou dat zij dit op ging ruimen? Mooi niet! Met grote stappen liep ze de douche in en draaide de kraan open. Ze zou alles precies zo laten liggen en eens even flink in Joan haar toiletspullen graaien. Misschien zat er een leuk crèmepje bij of een gigaduur serum voor je huid. Een uur later fietste ze met een tevreden gevoel naar school. Hanna had haar moeder gebeld en gevraagd of ze vanavond thuis mee kon eten. Gewoon voor de gezelligheid.